

להאי הלכתא משמיה דרבי יוחנן, ואז קבלה.

אמר: אי זכאי, אילו הייתי זוכה —
גמירתיה לשמעתי מעיקרא, הייתי לומדה
מלפנים.

ומקשינן: והא גמרה, כשאמרה לו משמיה
דרבי ירמיה?

ומשינינן: נפקא מינה לגירסא דינקותא,
שאם היה למדה בצעירותו היתה עדיפה.

ומקשינן: וכבתה נר חנוכה, מי אמרת אין
זקוק לה?

ורמינהו: זמן מצותה של נר חנוכה, מעת
שתשקע החמה, עד מתי שתכלה רגל אדם מן
השוק [בראשונים יש כמה דעות מהו הזמן
של שקיעת החמה].

מאי לאו, דאי כבתה במשך הזמן הזה, הדר
מדליק לה, ושמע מינה כבתה זקוק לה.

שאמרו חכמים אין מדליקין בהן בשבת —
מדליקין בהן בחנוכה, בין בחול בין
בשבת⁽¹⁰⁾.

אמר רב ירמיה: מאי טעמא דרב דאמר
מדליקין בהם?

קפבר נר של חנוכה שכבתה, אין זקוק לה
לתקנה⁽¹¹⁾. ולכן אף שאין סוגי שמנים אלו
נמשכין אחר הפתילה, ויתכן שיכבה הנר, לא
איכפת לן.

ומהא דרב סובר שאף בשבת מותר להדליק
בהם ולא חיישינן "שמא יטה", מוכח
דסבירא ליה: ואסור להשתמש לאורה של נר
חנוכה⁽¹²⁾.

אמרוה רבנן קמיה דאביי, משמיה דרבי
ירמיה, דרב סבירא ליה כבתה אין זקוק לה
ואסור להשתמש לאורה. ולא קבלה אביי,
שלא סמך על הלכה זו.

כי אתא רבין, אמרוה רבנן קמיה דאביי

12. בפוסקים מבואר שהאיסור להשתמש לאור
נרות חנוכה הוא בכל הנרות ואפילו באלו
שהודלקו רק מדין מהדרין.

ובשערי תשובה כתב שמותר להלך לאור
נרות חנוכה, אף שנהנה בהם שהוא לא נכשל
בהליכתו, כיון שאין חיוב לעצום את העינים
ואין דבר זה נחשב כתשמיש ולא נאסר.

והראשונים נחלקו האם מותר להשתמש בנר
חנוכה תשמיש של קדושה.

דעת הרא"ש והר"ן לאסור בזה. וכתב הט"ז
שלשיטתם, אפילו תשמיש בדרך עראי אסור.
והעיטור מתיר בתשמיש של קדושה.
והביאור הלכה מביא מחלוקת הפוסקים האם
לשיטת העיטור הותר הדבר רק בדרך עראי או
אפילו בדרך קבע.

10. המשנה ברורה הביא בשם האחרונים שכל
ההיתר להדליק בהן בשבת חנוכה הוא רק על
הנרות עצמם, אבל אסור להדליק בשמנים
ופתילות אלו את השמש כי הרי מותר לעשות
תשמיש כנגד השמש, ויש לחשוש שמא יטה.

11. הבית הלוי מקשה, מדוע כבתה אין זקוק
לה והרי יש מקום לחשוש לחשד, ולא גרע מבית
שיש לו ב' פתחים שמדליק בשניהם מפני
החשד?

וכתב שאכן מפני החשד ראוי לחזור
ולהדליק, אלא שנחלקו האם מעיקר הדין יצא
ידי חובתו בהדלקה.

וכן כתב המשנה ברורה (תרעג, כז) בשם
האחרונים שראוי להחמיר ולחזור ולהדליק.